

Bałucki Ośrodek Kultury w Łodzi

dziatwa

1

Ogólnopolski

Przeгляд

Teatrów

Dziecięcych

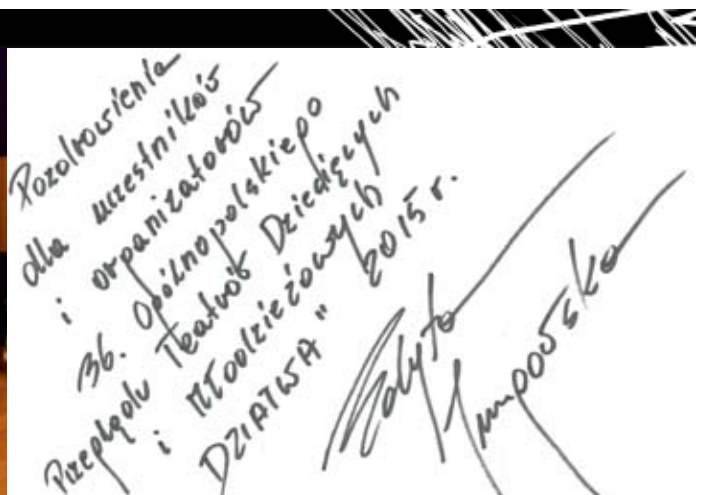
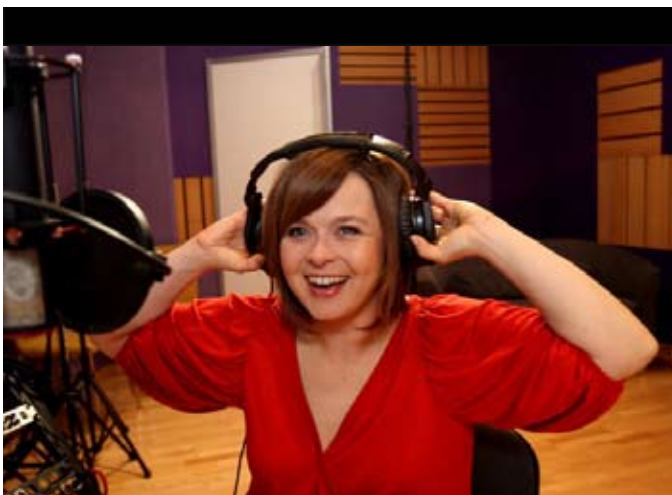
i Młodzieżowych

Droga Dziatwo,

witaj w ten teatralnie umajony czas. Przybyliście z różnych miejsc, żeby pokazać to, co macie najlepszego – swoją sztukę. Niech te kilka dni będą wypełnione radością i magią. Czerpcie pełnymi garściami, podglądajcie pracę kolegów z innych zespołów, inspirujcie się na warsztatach, szukajcie tematów, wątków i narzędzi do dalszej pracy. W tym roku przewodniczką po świecie teatru jest znana wszystkim Pippilotta Viktualia Rullgardina Krusmynta Efraimsdotter Långstrump, która na każdym kroku uparcie i konsekwentnie będzie przypominać o najważniejszej rzeczy; o tym, że teatr amatorski to przede wszystkim zabawa, a zabawa to sprawa śmiertelnie poważna, o której nigdy zapomnieć nie wolno, bo tam, gdzie nie ma zabawy, nie ma też teatru. Zatem w podróż za Pippi udać się trzeba, żeby oddać cześć zabawie, teatrowi i wszystkiemu co piękne, dobre i fiziowate.

Kapitan Pończocha, ojciec Pippi, jest przywódcą na statku pirackim. Dziatwa to też taka łódź pełna wilków morskich i lądowych (tak, to o Was mowa), więc potrzebuje Kapitana (wszak Łódź to wielka). Wieloletnia Kapitanka statku Dziatwa, Jadwiga Sącińska, sroga i sprawiedliwa zakończyła swoją służbę. Wszyscy jesteśmy jej winni głośne i wdzięczne „AHOJ”! W tym roku stery przejęła nowa Kapitanka, pełna energii i zapału Hanna Jastrzębska-Gzella. Nowej Kapitanice życzymy silnych wiatrów, stopy wody pod kilem i wielu przygód na morzach i oceanach teatru.

Redakcja

Zapraszamy na spotkanie z Edytą Jungowską - gościem specjalnym DZIATWY w sobotę 23 maja, o godz. 11.00 w Lutni

Biologiczna drzazga

Stefcia siedziała na brzegu rzeki i machała od niechcenia lewą nogą. W stopie utknęła jej drzazga, której nie mogła wyjąć, więc dała jej po chwili spokój. Kika metrów dalej siedziała Weronika, zwana dziką Weroniką, i grzebała w piasku patykiem. Rozgrzebywała mrowisko i małe, czarne żyjątka biegały dokoła jak oszalałe, jakby chciały krzyknąć: „kto ukradł mi skrzydła?!”. Ale to były zwykłe mrówki, nie z tych latających. Biegły przed siebie dziób w dziób nie wiadomo dokąd. Nie wiadomo - dopóki nie oblaży Weroniki, co wcale nie poprawiło jej nastroju. Miała i bez tego zdecydowanie kiepski humor, zbliżał się bowiem koniec roku szkolnego, a jej groziła dwójka z biologii. Sytuacja nie wyglądała jak w bajce, chyba, że byłaby to czarna bajka.

„Stefciu, jeżeli dostanę dwójkę z biologii to rodzice nie wypuszczą mnie z domu aż do urodzin” – powiedziała lekko histerycznym głosem Weronika.

Stefcia typnęła okiem w jej kierunku i mruknęła tylko: „przecież miałaś urodziny w zeszłym tygodniu. „No właśnie” – pisnęła zrozpaczona dziewczyna i zawyla jakby ukąsił ją wąż. Albo nawet żmija – konkretnie zygzakowata – bo taka żyje w Polsce, o czym dzika Weronika dobrze wiedziała. Nie kto inny, tylko ona. Choć biologię uważała za złodzieja czasu i czuła wstręt do tych wszystkich rzęsek i nibynózek, a ucząc się budowy tkanek musiała wyobrazić sobie, że to tylko taki kolorowy wzór na tkaninie to znała na pamięć nazwę i wygląd każdej wątpliwej urody istoty zamieszkującej nasz kraj. Tak na wszelki wypadek niemiłego spotkania. Znała każdą podłą ośmionogą kreaturę, każdą oślizgłą jaszczurkę i każdą żabę czyhajcą na to, by rzucić się jej na szyję z radosnym okrzykiem „nasza Calineczka!”. Mimo to groziła jej dwójka, a to oznaczało utratę pewnych przywilejów na rzecz bliskiej wakacyjnej przyjaźni z podręcznikiem do biologii. Rodzice, choć nie mieli aspiracji

by miała same piątki, nie bardzo podzielała jej argumenty i tłumaczenie, że biologia jest zbyt obrzydliwa by się jej uczyć i łapać z tego powodu dwójkę za dwójkę.

„A może nadrobić.. podrobić... wyrobić by ją?” – zastanawiała się na głos Weronika, ale szybko ugryzła się w język. To nie jest sposób. Razem ze Stefcią szły dziób w dziób z ocenami z biologii i czuła, że wpadły jak śliwki w kompot i trzeba z tego wybrnąć - wyciągnąć się. „Dziwny świat” – pomyślała tymczasem Stefcia. Bo choć kochała biologię to nie bardzo mogła spamiętać i ogarnąć tych wszystkich szczegółów i szczegółików. Przypominało to biało-kolorową bajkę (opowieść) o miłości bez wzajemności, w której biologia była aksamitką, córką diabła, a ona zakochanym pajacem. Jak w przedstawieniu, które ostatnio widziała. Ale jej się ta zabawa w teatr nic a nic nie podobała. „Choć, może będzie jeszcze się uda wybrnąć z sytuacji?” – pomyślała, gdy wyciągała drzazgę z palucha.

Paski

ostatni dzwonek na Teatr

Jak to się dzieje, że dorośli ludzie nie wiedzą, kim były takie osoby jak Jerzy Grotowski, Tadeusz Kantor, Jerzy Grzegorzewski czy Kazimierz Dejmek? Gdzie i kiedy powinny się tego dowiedzieć? Dlaczego w programach szkolnych nie ma słowa „teatr”? Są za to edukacja medialna i artystyczna. O teatralnej zapomniano. Jak znaleźć dla niej miejsce? Czy lekcja fizyki może być teatrem? Na te pytania i wiele innych, które urodziły się w trakcie, próbowali szukać odpowiedzi uczestnicy konferencji *Mój Teatr Nasz Teatr - Edukacja teatralna w szkole*, towarzyszącej 36. edycji Ogólnopolskiego Przeglądu Teatrów Dziecięcych i Młodzieżowych DZIATWA.

Dla dyrektorów, nauczycieli, rodziców zapewne nie jest żadną nowością, że nowa podstawa programowa więcej komplikuje i uniemożliwia niżli pomaga, zauważają, że coraz więcej rzeczy realizowanych może być opcjonalnie, wcale nie musi. Na języku polskim, z pięciu tekstów literackich wystarczy „przerobić” tylko dwa, tylko to, co niezbędne ze statutowego punktu widzenia. A jak na dwóch tylko przykładach próbować pokazać np. tendencję zmian w literaturze? Jej różnorodność? Uczniowie na pewno w pierwszym odruchu się cieszą: „mniej rzeczy do szkoły to więcej czasu dla mnie” – myślą. I choć pewnie nie przekona ich teraz stare porzekadło, że „czego Jaś się nie nauczy, tego Jan nie będzie umiał” - to już jako dorośli, Jasiowie kiedyś je sobie przypomną, postukają się w głowę i zateśnią za tym, że kiedy był na to czas i możliwości, pomoc ze strony nauczycieli i rodziców, oni woleli się cieszyć z tego, że jest mniej: mniej godzin, mniej zadane, mniej wymagane, mniej do spakowania do plecaka. Tylko, że jest jedno solidne „ale”.

Drogie dzieci, niestety, te wszystkie „mniej”, zsumują się w końcu w ogromne „mało”. Jak mało we mnie wiedzy, umiejętności, ale też odwagi czy empatii. „Dlaczego znowu tego nie wiem?” – pomyśli Jan i pewnie zapyta wujka Google o odpowiedź. A jeśli nie będzie prądu? Albo rozładuje mu się bateria? To zostanie z „nie wiem”.

To szkoła niweluje postawę „nie wiem”, daje narzędzia, żeby wiedzieć, nie musicie o wszystko pytać, aby zostawało w nas więcej i więcej i więcej... Żeby urodziło się „DUŻO”. Nowoczesne technologie jeszcze prędko nie zastąpią drugiego człowieka, a już takiego, który jest Wiem-Człowiekiem, nie maszyną – nigdy. To w szkole zdobywa się charakter, tam dziecko uczy się zachowań, które mogą zostać mu na później, na zawsze. Właściwie poprowadzona lekcja jest początkiem świadomej drogi życiowej. Szkoła powinna uczniów otwierać, nie tylko na wiedzę, ale przede wszystkim na świat i drugiego człowieka. Skłonić do wyrażania własnej opinii, uczyć możliwości polemiki, czy szlachetnej erystyki, bo nawet spieranie się może być sztuką. Sztuka to ogromne pojęcie i wiele można w nim zawrzeć. W obecnym świecie wszystko staje się „galerią”, mijamy galerie handlowe, galerie obuwia, galerie wypieków: galerie z obrazami w ostatnim czasie zyskały solidną konkurencję... A czy nie lepiej, zamiast sztucznie podnosić rangę wyszukaną nazwą sprawić, żeby wszystko stało się sztuką? Sztuką nauczycielską, pedagogiczną, wychowawczą? Może pomóc w tym sztuka teatru. Są państwa, takie jak Wielka Brytania, Finlandia czy Włochy, gdzie drama i teatr są oddzielnym przedmiotem. Korzyści płynące z możliwości najpierw zabawy

w teatrze, a później coraz bardziej świadomego wnikania, są obopólne. „Każde dziecko jest uzdolnione, nauczyciel ma te zdolności odkryć i rozwijać” - zapis z programu nauczania, brzmi jak wyzwanie, realizowany w teatrze staje się prawdą, bo mnogość funkcji jaką teatr stwarza sprawia, że będzie w nim miejsce dla każdego. Tych co chcą pisać, malować, liczyć, tańczyć, śpiewać, bawić, grać, odkrywać, zmieniać. Tych nieśmiały, nadaktywnych, agresywnych, wycofanych, znudzonych, źle radzących sobie w grupie. Teatr otwiera, wyzwala energię twórczą, ale też pomaga przezwyciężać lęki, odnaleźć się w otaczającej przestrzeni, wzmaga systematyczność, pobudza zdolności, uczy wysławiania, modulowania głosu, dobrej dykcji, oswaja różne formy wypowiedzi, jest nauką przez rozrywkę. Integruje i ingeruje. Kształtuje.

Każdemu, kto chciałby teraz wytoczyć ku powyższym rozważaniom armatę kontrargumentów przemawiającą za tym, że teatr nie jest dla każdego, że niektórzy się do niego nie nadają, że nic im to nie da, warto podać przykład łódzkiego teatru Choreo prowadzonego przez Tomasza Rodowicza i jeden ze spektakli: *VIDOMI*. Gdyby powiedzieć, że to taneczna opowieść o komunikacji, poszukiwaniach i marzeniach, pewnie zachęciłoby to tylko nielicznych, jeśli jednak dodać, że ci, którzy tam poszukują, tańczą i marzą to niewidomi aktorzy? Niewidomi robią spektakl dla widomych? Zrobili. Po to, żebyśmy mogli zobaczyć, że są tacy sami. Nikt nie stosował dla nich taryfy ulgowej, nikt z nich o nią nie prosił, bo wcale nie była potrzebna, wystarczył teatr. Warto od niego zacząć.

Nena

20 maja 2015, środa

BOK „Na Żubardzkiej”, ul. Żubardzka 3

- 14.00 *Inauguracja*
14.20 **Dziób w dziób**
Teatr „Z jednej gliny”
Bolesławiec
15.00 **Inny**
Zespół Teatralny „Tabula Rasa”
Sieradz
15.40 **Dziwny Świat**
Grupa Teatralna „Assunta”
Warszawa
16.20 **Czarna Bajka**
„Teatrzyk jak się patrzy”
Poddębice

BOK „Rondo”, ul. Limanowskiego 166

- 17.00 25. Wystawa Rysunku i Malarstwa „Mój Teatr”,
podsumowanie konkursu,
otwarcie wystawy

BOK, ul. Limanowskiego 166, pok.36

- 17.00 Omówienie przedstawień

Ośrodek Wczasowy „Słoneczna Polana” Grotniki, ul. Sosnowa 11

- 20.00 *Gry z przestrzenią* - warsztat dla dzieci, młodzieży i instruktorów, prowadzenie Bogumiła Stachurska
20.00 *Akademia Cyrkowa* - trening cyrkowy, prowadzenie Rafał Mikołajewski;
Poznaj Bałuty - zabawa edukacyjna, gra planszowa

21 maja 2015, czwartek

BOK „Na Żubardzkiej”, ul. Żubardzka 3

- 10.00 **Dziób w dziób**
Teatr „Supetek”
Rybnik-Boguszowice
10.45 **Dzika Weronika**
Koło Teatralne „Pajacyk”
Wieruszów
11.20 **Kto ukradł mi skrzydła?**
Zespół Teatralny „Bez Komentarza” /grupa starsza
Wałbrzych
11.55 **Drzazga**
Młodzieżowa Grupa Teatralna „Lustro”
Łódź

BOK „Lutnia”, ul. Łanowa 14

- 14.00 **A może nadrobić, podrobić, wyrobić by ją**
Zespół Teatralny „Bez Komentarza” /grupa młodsza
Wałbrzych
14.30 **Aksamitka córka diabła albo zakochany Pajac**
„Teatr 534”
Kędzierzyn Koźle
15.10 **Złodziej czasu**
Zespół Teatralny „Teraz My”
Katowice
16.00 **Warsztat dla instruktorów, pedagogów, nauczycieli i animatorów kultury**
Dynamika przestrzeni scenicznej, prowadzenie Bogumiła Stachurska
16.00 **Warsztaty dla dzieci i młodzieży**
Teatr obrazu i przestrzeń, prowadzenie Anna Dziedzic;
Gdzie rodzi się reżyseria? prowadzenie Justyna Czarnota;
Elementy muzyczno-rytmiczne w pracy z przestrzenią sceniczną, prowadzenie Elżbieta Aleksandrowicz

BOK „Na Żubardzkiej”, ul. Żubardzka 3

- 16.00 **Warsztat dla dzieci i młodzieży**
Przestrzeń niekontrolowana
prow. Janusz Adam Biedrzycki

Ośrodek Wczasowy „Słoneczna Polana” Grotniki, ul. Sosnowa 11

- 20.30 Omówienie przedstawień
20.30 *Akademia Cyrkowa* - trening cyrkowy, prowadzenie Rafał Mikołajewski;
Poznaj Bałuty - zabawa edukacyjna, gra planszowa

22 maja 2015, piątek

BOK „Lutnia”, ul. Łanowa 14

- 09.30 **Biało-kolorowa bajka (opowieść) o miłości**
Zespół Teatralny „Flug”
Kędzierzyn Koźle
10.10 **Wąż**
Zespół teatralny „Psia kość”
Słupca
10.40 **Zabawa w teatr**
Zespół Teatralny „Abrakadabra”
Białystok
11.20 **Nasza Calineczka**
Zespół Teatralny „Powsinogi ze Strzyżewa”
Strzyżewo

Pasaż Rubinsteina - ul. Piotrkowska - Pasaż Schillera

- 14.00 **Korowód**
happeningowa akcja uliczna

Teatr Chorea Art. Inkubator w Fabryce Sztuki, ul. Tymienieckiego 3

- 16.00 *Vidomi* spektakl Teatru Chorea i uczniów Specjalnego Ośrodka Szkolno-Wychowawczego dla Dzieci Słabo Widzących nr 6 w Łodzi

Ośrodek Wczasowy „Słoneczna Polana” Grotniki, ul. Sosnowa 11

- 20.00 Omówienie przedstawień „Teatr dziecięcy i młodzieżowy w Polsce”, dyskusja, moderator Hanna Jastrzębska-Gzella
„Projekty artystyczno-edukacyjne działalności Polskiego Komitetu Międzynarodowego Stowarzyszenia Wychowania przez Sztukę InSEA”, wystąpienie: Monika Goetzendorf-Grabowska
20.30 Ognisko i zabawa

23 maja 2015, sobota

BOK „Lutnia”, ul. Łanowa 14

- 11.00 Edyta Jungowska, spotkanie z gościem specjalnym Przeglądu
12.30 Podsumowanie Przeglądu, wręczenie nagród

Dziób w dziób

Teatr z jednej gliny z Bolesławca

Scenariusz: Aneta Ćwieluch na podstawie tekstów M. Prześlugi i R. Jarosza
Reżyseria: Aneta Ćwieluch
Oprac. muzyczne: Andrzej Malcher
Oprac. plastyczne: Roman Grzegorzewski

Teatr istnieje od września 2013 roku, a w obecnym składzie tworzy od września 2014 roku. Jest zeszlórocznym laureatem Działwy; spektakl *Śpiwula* otrzymał również I Nagrodę na Ogólnopolskim Festiwalu „Chochół” we Wrocławiu. *Dziób w dziób* to druga premiera grupy; zupełnie odmienna w charakterze i inscenizacji, aby każdy nowy spektakl był nowym doznaniem, możliwością poznania nowej formy pracy teatralnej, aby poruszał inny temat. Przedstawienie, z którym grupa przyjechała do Łodzi to widok z okna ma podwórko, dość przewrotne kostiumy, które jednocześnie budują charakter spektaklu i zaskakują. Właśnie takiej dwuznaczności poszukują i do niej zapraszają publiczność. Dla nich najważniejsze jest to, że to spektakl o nich.

Inny

Tabula Rasa z Sieradza

Reżyseria: Grażyna Kołodziej
Oprac. plastyczne: zespół

Zespół działa w Gimnazjum nr 1 w Sieradzu od 2002 roku. Tworzą go uczniowie klas I-III, co rok następuje rotacja uczestników. Głównym zadaniem teatru szkolnego jest rozwój zainteresowań i pasji artystycznych uczniów, którzy mogą w zespole dać wyraz swojej młodzięcej, twórczej ekspresji. Co rok Tabula Rasa przygotowuje przedstawienia na uroczystość zakończenia gimnazjum, które odbywają się w Teatrze Miejskim w Sieradzu. Ponadto organizuje wieczory poetyckie, inscenizacje bożonarodzeniowe, uczestniczy w konkursach recytatorskich i konfrontacjach teatralnych.

Dziwny świat

Grupa Teatralna Assunta z Warszawy

Scenariusz: zespół
Reżyseria: Monika Rokicka
Oprac. muzyczne: Karolina Czelej i Monika Rokicka

Grupa działa przy Gimnazjum nr 104 od czternastu lat. Od wielu lat wpisuje się w artystyczny krajobraz amatorskich zespołów teatralnych w Warszawie, zdobywając nagrody i wyróżnienia na festiwalach i konkursach. Na swoim koncie ma między innymi Grand Prix oraz nagrodę młodzieżowego jury Grochowskich Spotkań Teatralnych za spektakle *Jestem* (2011r.), *Powroty* (2013r.) oraz wyróżnienie za przedstawienie *Kurtyna* (2014r.), nagrody Warszawskiego Festiwalu Teatralnego Młodych (*Jestem* – II nagroda, *Powroty* – III nagroda, *Kurtyna* – II nagroda), nagrody Mazowieckiego Festiwalu Małych Form Teatralnych (*Jestem* – I nagroda, *Powroty* – I nagroda, *Kurtyna* – wyróżnienie). Grupa organizuje także pokazy otwarte swoich spektakli oraz warsztaty, uczestniczy w wielu wydarzeniach kulturalnych.

Czarna bajka

Teatryk jak się patrzy z Poddębic

Scenariusz: Zofia Wójcik

Członkowie zespołu to dzieci z klasy IIIb Szkoły Podstawowej nr 1 im. Lotników Polskich w Poddębicach. W zabawie teatralnej z wielkim zaangażowaniem uczestniczą od klasy pierwszej. Co roku biorą udział w powiatowych przeglądach teatralnych. Chętnie występują na różnego rodzaju festiwalach, imprezach szkolnych i pozaszkolnych.

Dziób w dziób

Teatr Supełek z Rybnika

Scenariusz: na podstawie tekstu M. Prześlugi
Reżyseria: Izabela Karwot
Oprac. muzyczne: Jarosław Chanik
Oprac. plastyczne: Barbara Wójcik-Wiktorowicz

Teatr Supełek tworzą dzieci w wieku od 9-14 lat. Zespół działa w Domu Kultu-

ry w Rybniku-Boguszowicach od dwudziestu lat. W obecnym składzie zespół pracuje trzeci rok; uczestnicy uwielbiają zagłębiać się w tajniki teatru, tworzyć, wcielić się w scenicznych bohaterów, kreować sceniczny świat według własnej wyobraźni. Teatr ma na swoim koncie wiele nagród o randze wojewódzkiej, ogólnopolskiej i międzynarodowej. Jest laureatem takich festiwali jak: Bielskie Spotkania Teatralne, „O puchar uśmiechu” w Krośnie, „Wigraszek” w Suwałkach, opolskich „Miniatur”, „O tort Baby Jagi” w Miedźnie, a także Działwa.

Dzika Weronika

Koło Teatralne „Pajacyk” z Wieruszowa

Scenariusz, reżyseria i oprac. plastyczne: Katarzyna Miś-Prokop
Oprac. muzyczne: Katarzyna Miś-Prokop i Sebastian Owczarek

Koło Teatralne „Pajacyk” działa w Gimnazjum nr 1 w Wieruszowie już piętnaście lat. Należą do niego uczniowie klas I-III i w każdym roku następuje rotacja członków grupy. Największy sukces koła teatralnego to pomoc dzieciom chorym poprzez przygotowanie Mikołajkowego Spektaklu, w którym co roku bierze udział około 700 dzieci z przedszkoli i szkół gminy i powiatu Wieruszowskiego, a uzyskane ze sprzedaży biletów pieniądze są przekazywane dzieciom na dalsze leczenie. Koło co roku bierze z sukcesami udział w Powiatowych Prezentacjach Teatralnych w Wieruszowie, dwukrotnie zdobyło pierwsze miejsce na Konfrontacjach w Sieradzu. Od siedmiu lat bierze udział w Festiwalu Sztuk Teatralnych „Żyję bo lubię, AIDS to nie dla mnie”. Koło Teatralne współpracuje z Wieruszowskim Domem Kultury, w którym młodzi artyści prowadzą bale integracyjne dla dzieci, uczestniczą w obchodach Dniach Dziecka występując i zabawiając dzieci. Często przygotowują spektakle dla MOPS w Wieruszowie z okazji Mikołaja, aktywnie działają w WOŚP, realizują rozmaite przedsięwzięcia m.in. spektakl *Noc Kupaty* w ramach projektu „Noc Świętojańska” z okazji Dni Wieruszowa. Chętnie biorą udział w wydarzeniach organizowanych przez Bibliotekę Powiatową i oraz Urząd Miasta i Gminy w Wieruszowie. Brali udział w dożynkach i licznych

happeningach. Są aktywną grupą, która wspiera Dyrekcja szkoły, Rada Rodziców, Wieruszowski Dom Kultury i władze miasta.

Kto ukradł mi skrzydła?

Bez komentarza (grupa starsza)
z Wałbrzycha

Scenariusz, reżyseria i oprac. plastyczne: Sylwia Aftyka-Łoda i młodzież
Oprac. muzyczne: Sylwia Aftyka-Łoda

Grupa w tym składzie pracuje prawie trzy lata. Tworzą ją uczniowie klasy twórczej, teatralnej z elementami dziennikarstwa, w której realizowana jest innowacja pedagogiczna (autorski program nauczania „Poza czasem”). Uczniowie podczas zajęć teatralnych tworzą wraz z opiekunem scenariusze, dobierają muzykę do spektakli, a także własnoręcznie wykonują scenografię i kostiumy. Pomysł na spektakl *Kto ukradł mi skrzydła?* Zrodził się z zeszłorocznych doświadczeń grupy. W tym roku szkolnym spektakl został nagrodzony podczas XXII Festiwalu Promocja Zdrowia w Sztuce Dziecięcej i Młodzieżowej – „Wybieram zdrowie” (I miejsce) a także podczas XXII Przeglądu Teatrów Szkolnych w Żarowie (I miejsce oraz nagroda indywidualna dla Grzesia Kobiałki za rolę króla).

Drzazga

Młodzieżowa Grupa Teatralna „Lustro”
z Łodzi

Scenariusz: Robert Jarosz *W becze chowany* oraz grupa metodą pisania na scenie
Reżyseria: Dorota Mikołajewska
Oprac. plastyczne: Dorota Mikołajewska z grupą
Oprac. muzyczne: Łukasz Wilczyński, Jacek Dzwonowski, Jacek Wierchowski

Młodzieżowa Grupa Teatralna istnieje od 2010 roku – w tym roku obchodzi swój pierwszy jubileusz – pięciolecie pracy artystycznej. Dotychczas zrealizowała następujące przedstawienia: *Co w trawie piszczy*, *Bajka o niczym*, *Bajka o smoku* *Kubie*, *Piąteprzykazanie.pl*,

Drzazga. Laureat wielu konkursów i festiwali. Dwukrotnie nagrodzony – nagrodą dziecięcej rady artystycznej podczas OPTDiM „Działwa” w 2013 i 2014 r. Grupa aktywnie uczestniczy w życiu teatralnym, w Łodzi.

A może nadrobić, podrobić, wyrobić by ją

Bez komentarza (grupa młodsza)
z Wałbrzycha

Scenariusz: Sylwia Aftyka-Łoda na podstawie W. Gombrowicz *Iwona, księżniczka Burgunda*

Reżyseria i oprac. plastyczne: Sylwia Aftyka-Łoda i młodzież

Oprac. muzyczne: Sylwia Aftyka-Łoda

Grupa w tym składzie pracuje prawie dwa lata. Tworzą ją uczniowie klasy twórczej, teatralnej z elementami dziennikarstwa, w której realizowana jest innowacja pedagogiczna (autorski program nauczania „Poza czasem”). Uczniowie podczas zajęć teatralnych tworzą wraz z opiekunem scenariusze, dobierają muzykę do spektakli, a także własnoręcznie wykonują scenografię i kostiumy. Do spektaklu *A może nadrobić, podrobić, wyrobić by ją* kostiumy zrobione zostały z gąbki pod panele. Marynarki i spodnie pomalowane farbą emulsyjną, a scenografia wykonana z papieru pakowego. W tym roku szkolnym spektakl został nagrodzony podczas XXII Przeglądu teatrów Szkolnych w Żarowie (nagroda indywidualna dla Dominiki Rosińskiej za rolę Iwony).

Aksamitka córka diabła albo zakochany Pajac

Teatr 534 z Kędzierzyna Koźła

Scenariusz: Pierre Gripari
Reżyseria, oprac. muzyczne i plastyczne: Kinga Wróbel i Aleksandra Pasoń

Zespół powstał w tym roku szkolnym, jego członkami są młodzi aktorzy w wieku gimnazjalnym działający dotąd w teatrze Flug. Grupa działa przy Stowarzyszeniu Inicjatyw Kulturalnych w Kędzierzynie Koźlu. Zajęcia odbywają się raz w tygodniu w szkolnym holu.

Zespół nie ma jeszcze nagród wywalczonych pod swoim szyldem, ale jako Teatr Flug zdobyli liczne wyróżnienia i nagrody na festiwalach i przeglądach teatrów dziecięcych na szczeblu wojewódzkim i ogólnopolskim m.in. na Wojewódzkim Festiwalu Teatrów Dziecięcych w Oleśnie (I miejsce w 2013 r., nagroda reżyserka w 2014 r.) i na Ogólnopolskim Forum Teatrów Dziecięcych „Miniatura” (złota miniatura w latach 2013-2014).

Złodziej czasu

„Teraz my” z Katowic

Scenariusz: Anna Walczak
Reżyseria, oprac. plastyczne i muzyczne
Anna Walczak, Adam Chrobok

Grupa teatralna działa z przerwami od 2007 roku w Szkole Podstawowej nr 11 z oddziałami integracyjnymi w Katowicach pod opieką Anny Walczak i Adama Chroboka. Zespół umożliwia uczniom kontakt z żywym teatrem, rozwijanie zainteresowań artystycznych i stwarza okazje do dobrej i pouczającej zabawy. Zespół bierze udział i osiąga sukcesy w licznych konkursach i festiwalach teatralnym m.in. I miejsce w XV Regionalnym Festiwalu Małych Form Teatralnych w Zabrze. Kwalifikacja do etapu ogólnopolskiego w II Internetowym Przeglądzie Uczniowskich Zespołów Teatralnych w ramach Internetowego Teatru TVP dla szkół.

Biało-kolorowa bajka (opowieść) o miłości

„Flug” Kędzierzyn Koźle

Scenariusz: Lilianna Bardijewska
Reżyseria, oprac. plastyczne i muzyczne:
Kinga Wróbel i Aleksandra Pason

Teatr powstał w 2008 roku, jego członkami są uczniowie klas I-VI Publicznej Szkoły Podstawowej nr 9. Zajęcia odbywają się raz w tygodniu w szkolnym holu, dlatego każdy występ w przestrzeni sceny ma dla nich szczególne znaczenie. Mimo niesprzyjających warunków młodzi aktorzy czerpią dużo radości z zabawy w teatr i potrafią dostarczyć widzom pozytywnej energii i wielu emocji. Zespół ma na koncie wyróżnienia

i nagrody na festiwalach teatrów dziecięcych na szczeblu wojewódzkim i ogólnopolskim m.in. na Wojewódzkim Festiwalu Teatrów Dziecięcych w Oleśnie (I miejsce w 2013 r., nagroda reżyserka w 2014 r.) i na Ogólnopolskim Forum Teatrów Dziecięcych „Miniatura” (złota miniatura w latach 2013-2014).

Wąż

Psia kość ze Słupcy

Scenariusz: Marta Guśniowska
Adaptacja, reżyseria i oprac. muzyczne:
Anna Czerniak
Oprac. plastyczne: zespół

Skład zespołu co roku się zmienia. Tworzą go uczniowie czwartych, piątych i szóstych klas szkoły podstawowej. Grupa uczestniczy w przeglądach międzypowiatowych zdobywając nagrody. „Dziatwa” jest dla zespołu najważniejszym wydarzeniem w roku i podsumowaniem całorocznej pracy.

Zabawa w teatr

Abrakadabra z Białegostoku

Scenariusz: Aneta Polak-Karpowicz (inspirowany scenariuszem M. Wójcik)
Reżyseria: Aneta Polak-Karpowicz
Oprac. plastyczne: Barbara Magnuszewska i Aneta Polak-Karpowicz
Oprac. muzyczne: zespół

Abrakadabra to grupa trzynastu niepokornych dziewcząt, które od dwóch lat bawią się w teatr pod okiem swojej polonistki Anety Polak-Karpowicz. Spotykają się w piwnicy Szkoły Podstawowej nr 43 w Białymstoku, gdzie przenoszą się do świata pełnego magii i przygód. Przygotowują krótkie scenki dramatyczne, pantomimy, koncerty poetycko-muzyczne, oglądają i oceniają spektakle, pracują z tekstami sztuk teatralnych, piszą własne scenariusze, na podstawie których przygotowują przedstawienia. Chętnie dzielą się swoją pasją z rówieśnikami, rodzicami, nauczycielami oraz absolwentami szkoły. Organizują wieczorki teatralne, koncerty poetyckie, konkursy recytatorskie oraz akcje charytatywne na rzecz potrzebujących. Efekty swojej twórczej pracy z radością i sukcesami

prezentują podczas wojewódzkich i miejskich festiwali artystycznych, m.in. na mazowieckim Festiwalu Teatrów Szkolnych im. Wojciecha Siemiona (Grand Prix 2014) na Podlaskim Forum Teatrów Dzieci i Młodzieży w Białymstoku (I miejsce w 2014 r.) na Miejskim Przeglądzie Twórczości Teatralnej (I miejsce w 2014 r.) na Miejskim Przeglądzie Teatrów Dzieci i Młodzieży „Bądź zdrow” (I miejsce w 2013 r.).

Nasza Calineczka

Powsinogi ze Strzyżewa

Scenariusz: na podstawie baśni H.Ch. Andersena, Z. Wójcik i pomysłów zespołu

Reżyseria: Wanda Kalińska z zespołem
Oprac. plastyczne: Wanda Kalińska we współpracy z rodzicami i absolwentami
Oprac. muzyczne: Wanda Kalińska (akompaniament – Stanisław Droszcz)

Zespół działa od blisko trzydziestu lat, jest ważnym animatorem życia kulturalnego w wiosce, gminie i regionie. Każdego roku przygotowuje dwa przedstawienia, których prezentacje są ważnymi punktami w kalendarzu lokalnej społeczności. Warunkiem przynależności do zespołu są jedynie chęci i radość czerpana z radości zabawy teatralnej, a nie zdolności czy ambicje. Zespół był wielokrotnie nagradzany na przeglądach i festiwalach m.in. otrzymał tytuł „Mistrzów Teatru” i nominację do Europejskiego Centrum Bajki w Pacanowie, skąd Powsinogi dwukrotnie powróciły z główną nagrodą za prezentację uliczną. Choć laury i splendory cieszą, dla grupy najważniejsza jest radość i uznanie widzów w każdym wieku, a nade wszystko wpływ teatru na wszechstronny rozwój osobowości dzieci.

Telefony

**Biuro Organizacyjne 602 366 978;
514 620 614**

Koordinator Merytoryczny 501 369 349

Dyrektor BOK 504 639 726

BOK „Lutnia” 42 652 62 27

BOK „Na Żubardzkiej” 42 651 67 47

BOK „Rondo” 42 653 36 45

Bałucki Ośrodek Kultury 42 651 50 30

Redakcja 42 651 52 34

Philosophiae Theatralis Principia Scenica

albo

FIZIOZOFIA TEATRALNA

Przynać muszę, że w pierwszej chwili, zresztą podobnie było w drugiej i trzeciej, gdy zadałem sobie pytanie o dynamikę przestrzeni scenicznej, poczułem się lekko zagubiony. Całe szczęście, na pomoc przyszła mi pewna dziewięćcioletnia szwedka, która – może nie wszyscy wiedzą – obchodzi w tym roku siedemdziesiąte urodziny. Ale po kolei...

Na początek dowiedziałem się, że dynamika jest działem fizyki, który akurat przestrzenią się nie zajmuje. Gdyby sir Isaac Newton interesował się teatrem, bardzo możliwe, że sformułowałby zasady dynamiki przestrzeni scenicznej, a tak mamy tylko zasady zwyczajnej dynamiki.

Ostatni człowiek, który w sprawach teatru i fizyki miał równie wiele do powiedzenia, czyli Arystoteles, o ile udało mi się dowiedzieć, słowem na ten temat nie wspominał, co jest nawet trochę dziwne, często można odnieść wrażenie, że wspominał o wszystkim.

Następnie ustaliłem, że w muzyce dynamika to sposób interpretacji zapisu nutowego, którego znajomość zapewnia solidną porcję włoskich przymiotników, przydatnych również podczas wizyty w restauracji.

Nad drugą częścią zagadki zastanawiałem się krócej. Przestrzeń sceniczna to, jak rozumiem scena, tylko w znaczeniu bardziej ogólnym. Ten obszar, w którym grają aktorzy i na który patrzą widzowie. Ponieważ zarówno ta bardzo ścisła dynamika fizyków, jaki i odrobinę bardziej umowna dynamika muzyków zajmują się ruchem, przyjąłem, że szukam zasad ruchu w obrębie sceny.

W głowie może się zakręcić, gdy się pomyśli, ile to najdziwniejszych rzeczy, ludzi i bytów metafizycznych potrafi się ruszać na scenie. Nietrudno dostrzec, że wiele elementów na pierwszy rzut oka statycznych można uruchomic światłem, słowem, gestem lub na jeden z wielu innych, bardziej lub mniej umownych sposobów. Co więcej, obszar, który niewinnie nazwany został przed chwilą sceną, też może być w ruchu. Wystarczy, że aktor zejdzie ze sceny i już zabiera tę przestrzeń ze sobą z widza czyniąc uczestnika, albo coś jeszcze dziwniejszego.

Tu przypomniało mi się, że jak do tej pory, najwięcej ruchu w teatrze możemy znaleźć w dramatach niejakiego Samuela Becketta, gdzie na pozór w ogóle nic się nie dzieje, aktorzy siedzą przy stole, a niemal pusta scena ginie w ciemnościach.

Już miałem odnawiać znajomości z takimi osobistościami jak Konstantyn Stanisławski, Jerzy Grotowski i Peter Brook, aby jakoś cały ten chaos zatrzymać za pomocą solidnej metody, takiej z ćwiczeniami dla ludzi, którzy aktorstwem zajmują się przez 20 lat po 10 godzin dziennie i przez sześć dni w tygodniu, kiedy powstrzymała mnie wspomniana na samym początku dziewczynka.

Pippilotta Viktualia Rullgardina Krusmynta Efraimdotter Långstrump, znana w Polsce również jako Fizia, światowej sławy ekspertka od dynamiki, w tym dynamiki przestrzeni, również scenicznej – a jakże! Fizia lub Pippi, jak kto woli, zjawiła się na tegorocznej Działwie w roli inspiracji.

Okazuje się, że sprawa, przynajmniej z punktu widzenia Fizi, jest oczywista, tylko trudna dla dorosłych, szczególnie w przypadku, gdy przestrzeń sceniczna nakłada się z przestrzenią szkolną. Szkoła jest poważna, w szkole uczymy się życia, szkolne życie musi być mierzalne, ułożone, pewne, solidne, sprawdzone, przećwiczone i prowadzić do sukcesu.

Żeby robić teatr, trzeba umieć się bawić. Gra, zabawa są fundamentem dynamiki przestrzeni scenicznej. Oczywiście, wszystkie zabawy mają swoje zasady, swoje ograniczone terytorium i czas, bez nich nie byłyby zabawami. Granice te jednak nie działają przeciw zabawie, ale na jej korzyść. Zmierzają w kierunku bycia harmonijnymi, rytmicznymi i pięknymi. Są to reguły, których należy ściśle przestrzegać, ale dlatego, że ich przestrzeganie zapewnia uczestnikom zabawy maksymalną ekspresję swojej wolności. Reguły te są dobrowolne. W przypadku teatru, często praca polega na tym, aby te reguły odkryć, ale jest to praca-zabawa. Coś z czego pod żadnym pozorem nie wolno zrobić kartkówki. Nie będzie to służyć niczemu więcej, poza utwierdzeniem dorosłych w tym, że ich wysiłek da się później zmierzyć i opisać, ale (jak słusznie zauważa Fizia) z punktu widzenia dziecka skutek będzie paradoksalny, trzeba będzie zacząć stosować setki dobrze opisanych praktyk, aby uczyć dzieci zabawy! Na statku pirackim nic podobnego by nie przeszło i przypomina sytuację, którą Pippi ujęła kiedyś tak: „Rachunków wcale w szkołach nie ma i jeśli znajdzie się jakieś dziecko, które wie, ile jest 7 i 5, musi za karę stać przez cały dzień w kącie, jeśli jest takie głupie, że to powie pani”. (Okazało się, że kiedy przygody Pippi były tłumaczone na język polski ten fragment się zapodział, ale dzięki pani Ewie Teodorowicz-Hellman szczęśliwie się odnalazł).

Musiałem wyglądać na nie do końca uszczęśliwionego, ponieważ na dowidzenia Fizia podarowała mi jednak trzy zasady, których tak szukałem. Ponieważ były po szwedzku, mogą brzmieć nieco dziwnie, musiałem przetłumaczyć je sam (z pomocą słownika, gdyż nie znam szwedzkiego). Ich interpretacje są już mojego autorstwa, nieco koślawe, ale jak tu w moim wieku wejść w buty dziewięćcioletki, nawet jeśli są na nią dwa razy za duże.

Aksjomat 1. „Jeśli żyjemy w wolnym kraju, wolno nam chodzić jak tylko nam się spodoba”.

Jest to zasada, która opisuje ruch swobodny. Stanowi ona postulat natury ogólnej i zakłada, że istnieje taki układ odniesienia (np. idealna przestrzeń sceniczna), w którym na ciała aktorów nie działają żadne siły i wtedy aktor lub aktorzy mogą się poruszać ruchem zupełnie dowolnie wyobrażonym.

Aksjomat 2. „Jeżeli nigdy czegoś nie próbowałam, to myślę, że zdecydowanie jestem w stanie to zrobić”.

Zmiana w ruchu zupełnie dowolnie wyobrażonym będzie proporcjonalna do siły wyobraźni poruszonej przez odkrycie w zabawie czegoś nowego i będzie podążać za coraz bardziej pobudzającymi wyobraźnię doświadczeniami. Aksjomat drugi opisuje również zasadę porządkującą przestrzeń sceniczną.

Aksjomat 3. „Ale jeśli coś jest prawdą, to jak może być kłamstwem”.

Reguła akcji – reakcji. Opisuje relację między dynamiką świata teatralnego, świata gry i zabawy a dynamiką świata zwykłego, które są zawsze wzajemne, mają tendencję do przenikania się i nigdy nie pozostają wobec siebie obojętne, chyba, że aksjomaty 1 i 2 zostaną zupełnie zignorowane.

Fiziozofia nie jest nauką ścisłą.

W razie dalszych pytań można indagować niżej podpisanego, albo przyjaciółkę Pippi, Panią Edytę Jungowską, znaną aktorkę, która na pewno o dynamice przestrzeni scenicznej wszystko wie.

Rada Artystyczna

Anna Dziezic – pedagog, reżyser, autorka wielu książek. Obecnie jest wykładowcą w Szkole Aktorskiej Haliny i Jana Machulskich w Warszawie. Uczy improwizacji aktorskiej słuchaczy pierwszego roku i reżyseruje dyplomy ze studentami trzeciego roku. Była nauczycielem języka polskiego w szkole średniej, przez wiele lat pracowała w Teatrze Ochoty w Warszawie, w Warszawskim Ośrodku Kultury i w Mazowieckim Centrum Kultury i Sztuki. Była wykładowcą dramy w Pedagogium - Wyższej Szkole Pedagogiki Resocjalizacyjnej w Warszawie. Należy do wąskiego grona osób, które na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych wprowadziły dramę do polskiej szkoły. Popularyzuje dramę w całej Polsce, prowadzi warsztaty i kursy dramy dla nauczycieli, instruktorów teatralnych, aktorów i terapeutów. Jest opiekunem merytorycznym autorskiego Roczno Kursu Dramy przy Mazowieckim Centrum Kultury i Sztuki. Jest współautorką książek: *Drama na lekcjach języka polskiego*, *Drama na lekcjach historii*, *Drama w szkole podstawowej* i autorką publikacji: *Drama na podstawie utworu literackiego*, *Drama i wychowanie* i *Teatr i edukacja*.

Od lat zajmuje się edukacją teatralną. Prowadziła studia dramowo-teatralne dla młodzieży i studentów, reżyserowała profesjonalne spektakle edukacyjne połączone z dramą. Zrealizowała około siedemdziesięciu przedstawień teatralnych, w tym amatorskich, offowych, dyplomowych i profesjonalnych. Ze swoimi zespołami i spektaklami wyjeżdżała na różne festiwale i wymiany zagraniczne, wielokrotnie do Francji, Niemiec, na Litwę, a także do Włoch, Rumunii i Rosji. Prowadziła warsztaty teatralne dla grup międzynarodowych przy okazji Europejskiego Festiwalu Młodego Teatru w Grenoble, także w szkołach aktorskich, m.in. w Rzymie i Frankfurcie nad Odrą, ostatnio w Litewskiej Akademii Muzyki i Teatru w Wilnie. Swoje umiejętności pedagoga dramy i teatru doskonaliła poprzez uczestniczenie w międzynarodowych konferencjach organizowanych w Anglii.

Należy do stowarzyszeń: ASSITEJ (Polski Ośrodek), CREARC (Francja), National Drama (Anglia), TaPRA (Wielka Brytania).

Hanna Jastrzębska-Gzella – edukator i pedagog dramy, nauczyciel muzyki i muzykoterapeuta w Specjalnym Ośrodku Szkolno Wychowawczym dla Dzieci Słabo Widzących w Łodzi, doradca metodyczny do spraw kształcenia specjalnego w Łódzkim Centrum Doskonalenia Nauczycieli i Kształcenia Praktycznego, pedagog i edukator dramy, instruktor teatralny, prezes Koła Terenowego Polskiego Ośrodka Międzynarodowego Stowarzyszenia Teatrów dla Dzieci i Młodzieży ASSITEJ, wykładowca w Akademii Muzycznej w Łodzi.

Prezentowała metodę dramy na ogólnopolskich i międzynarodowych konferencjach (m.in. w ramach Ogólnopolskiego Forum Muzykoterapeutów, Międzynarodowej Konferencji Naukowo Warsztatowej *Drama metodą edukacji XXI wieku*, *Międzynarodowego Projektu Ambasador edukacji transkulturowej*). Współautorka książki *Drama w przekraczaniu granic niepełnosprawności*, autorka dramowych scenariuszy o charakterze edukacyjnym, wychowawczym, profilaktycznym i terapeutycznym (publikowanych m.in. w zeszytach metodycznych *Drama*, zeszytach metodycznych ŁCDNiKP, w materiałach edukacyjnych Narodowego Centrum Kultury). Koordynatorka i autorka projektów „Drama Edukacyjna”, dwóch edycji projektu „Nauczyciel animatorem działań twórczych w szkole”, ArtDrao dofinansowanych przez MKiDN. Założycielka Łódzkiej Akademii Dramy. Prowadzi grupy teatralne w SOSW, z którymi realizowała spektakle prezentowane podczas Biennale „Terapia i Teatr”. Kierownik programowy 36.OPTDiM „Dziatwa” 2015.

Irena Lewkowicz – teatrolog, wykładowca w Katedrze Dramatu i Teatru Instytutu Kultury Współczesnej Uniwersytetu Łódzkiego. Współautorka *Encyklopedii szkolnej: Literatura i nauka o języku* (1995) oraz *Literatura. Wiedza o kulturze* (2006). Autorka rozpraw i artykułów teatrologicznych zamieszczanych w monografiach i czasopiśmie. Redaktorka i współredaktorka książek: *Terapia i teatr. Wokół problematyki teatru ludzi niepełnosprawnych* (1999), *Sławomira Świontka dwanaście wykładów w wprowadzeniu do wiedzy o teatrze* (2003), *Etos życia – etos sztuki. Wokół legendy o św. Genesjuszu aktorze* (2005), *Terapia i teatr. Wokół problematyki teatru ludzi niepełnosprawnych. Część 2* (2006), *Spektakl jako wydarzenie i doświadczenie. Prolog* (2010), *Portrety teatralne. Piórkim – węglem – pędzlem* (2011), *Spektakl jako wydarzenie i doświadczenie* (2013).

Redaktorka serii wydawniczych w Wydawnictwie Officyna. Inicjatorka i współorganizatorka Międzynarodowego Biennale Spotkań Teatralnych „Terapia i Teatr”, które od roku 1995 odbywa się w Łodzi. Organizatorka dziesięciu międzynarodowych konferencji edukacyjnych. Członkini towarzystw naukowych oraz stowarzyszeń i fundacji społeczno-kulturalnych (rady nadzorcze Fundacji Łódzkie Spotkania Teatralne oraz Fundacji Ruch Animatorów – Gatunki Mieszane, współzałożycielka, wieloletni sekretarz, a obecnie przewodnicząca komisji rewizyjnej Stowarzyszenia „Terapia i Teatr”). Laureatka Nagrody Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za działalność edukacyjną i organizacyjną.

Bogumiła Stachurska – reżyser, pedagog teatralny, filolog, absolwentka Instytutu Romanistyki UW, Instytutu Studiów Teatralnych na Sorbonie Paris III oraz Międzynarodowej Szkoły Jacques Lecoq w Paryżu. Od ponad 10 lat członek Międzynarodowego Stowarzyszenia Teatrów dla Dzieci i Młodzieży ASSITEJ. W swojej pracy reżyserskiej i pedagogicznej kontynuuje metodę dramy Gisele Barret oraz metodę pracy aktorskiej Jacques Lecoq. Specjalizuje się w dynamice przestrzeni scenicznej. Autorka i koordynatorka projektów artystycznych i edukacyjnych: warsztatów teatralnych dla nauczycieli „Teatr z dziećmi - Jak to robić?” w ramach Międzynarodowego Festiwalu dla Dzieci i Młodzieży KORCZAK, międzynarodowego konkursu „Młodzi Tłumacze” przy ASSITEJ, Festiwalu Nowych Form Teatralnych w Wesolej, „Parady Teatralnej” oraz projektu multimedialnego CITY. Współautorka publikacji *Teatr dziecięcy* z serii *Biblioteka Edukacji Kulturalnej*. Wieloletnia jurorka przeglądów, konkursów i festiwali artystycznych m.in. Ogólnopolskiego Festiwalu Twórczości Dziecięcej w Grudziądzu.

Wspierają nas

Patronat Honorowy:

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- Małgorzata Omilanowska
Minister Edukacji Narodowej
- Joanna Kluzik-Rostkowska
Wojewoda Łódzki
- Jolanta Chełmińska
Marszałek Województwa Łódzkiego
- Witold Stępień
Prezydent Miasta Łodzi
- Hanna Zdanowska

Dofinansowano ze środków:

Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

Urzędu Miasta Łodzi

Organizator

Bałucki Ośrodek Kultury w Łodzi

Partnerzy

Łódzkie Centrum Doskonalenia Nauczycieli i Kształcenia Praktycznego
Polski Komitet Międzynarodowego Stowarzyszenia Wychowania Przez Sztukę InSEA
Koło Terenowe Polskiego Ośrodka Międzynarodowego Stowarzyszenia Teatrów dla Dzieci i Młodzieży ASSITEJ

Przełęcz wspierają:

Jurajska
Wojewódzki Związek Zrzeszeń Kupców i Usługodawców w Łodzi
KKAMACHI
Czasopismo „Supełek. Krzyżówki dla dzieci”
Victor Junior
Spółdzielnia Mieszkaniowa im. Mikołaja Reja
MPK - Łódź
Wszystko ze smakiem
Kręcimy.pl
Teatr Chorea
Art Inkubator w Fabryce Sztuki
Teatr Nowy im. Kazimierza Dejmka
Teatr Muzyczny
Teatr Powszechny
Teatr im. Stefana Jaracza

Patronat medialny:

TVP Łódź
Radio Łódź
Dziennik Łódzki
www.dzieciwłodzi.pl
www.czasdzieci.pl
www.urwisowo.pl
www.miastodzieci.pl